

STS de 20 d'abril de 2005, recurs 6701/2003

*Límits de la llibertat sindical des del punt de vista de la difusió d'informació
(accés al text de la sentència)*

Aquesta sentència analitza els **límits de la llibertat sindical en la seva vessant del dret dels sindicats a distribuir informació, en relació amb la llibertat d'expressió i informació**. La sentència fa un exhaustiu anàlisi dels límits de la llibertat d'expressió sindical, i els concreta en els següents punts:

- Assenyala que **el treballador**, pel fet de ser-ho, **no es veu limitat en el seu dret de difondre lliurement pensaments, idees i opinions**. La transmissió de notícies d'interès sindical constitueix un element essencial del dret fonamental a la llibertat sindical, i aquesta llibertat empara la denúncia de fets de rellevància pública, realitzada de forma adequada i proporcionada per part dels treballadors o els seus representants. **Tanmateix, els drets fonamentals indicats tenen límits**, destacant-ne el de la bona fe, de manera que manifestacions orals o escrites que podrien ser vàlides en un altre context, no ho són en l'àmbit de la relació laboral.
- Entén que **tant les entitats públiques com els càrrecs públics** (en el cas jutjat no ens trobem davant d'aquest supòsit) **han de suportar un major grau de desqualificacions que el que han de patir els seus homòlegs del sector privat**, i que en qualsevol cas, la llibertat d'expressió i la llibertat sindical no poden justificar l'insult, la injúria o les expressions vexatòries que van més enllà de la crítica i que atempten l'honor.
- Distingeix entre la persona que redacta els escrits i la persona que els reparteix, però no ho fa per atenuar la responsabilitat d'aquest últim. Quan la informació sindical repartida –a mà, o via correu electrònic- conté qualificatius vexatoris o degradants, **a efectes de la sanció disciplinària té tanta rellevància l'autoria material com l'autoria cooperativa de difusió** o distribució. En el cas d'un afiliat o d'algú amb un càrrec orgànic en el sindicat encara amb més raó, perquè aquest no és un simple missatger sinó que està obligat a conèixer el contingut d'allò que difon.
- Valora també si un clima enrarit de relacions laborals pot eximir de responsabilitat els treballadors que fan difusió d'aquesta informació. La resposta és negativa, amb tres conclusions importants: la pugna entre sindicats no justifica l'insult ni la injúria; tampoc la legítima contraposició d'interessos amb els directius i comandaments; i, finalment, una hipotètica tolerància anterior de l'entitat sobre conductes d'aquesta mena, no priva en el futur de l'exercici del poder disciplinari. La sentència posa igualment de relleu la importància que té, a efectes disciplinaris, la forma en què es realitzen les manifestacions, i en aquest sentit afirma que **no és el mateix allò que es pugui dir en una discussió, de manera irreflexiva**, que ho qualifica com molt menys transcendent, **que aquelles manifestacions que es realitzen per escrit i amb l'ànim serè i reflexiu**, amb plena consciència del que es vol manifestar.